

โชคดีแค่ไหน...

ที่ทุกข์แค่นี้

(ภาคจบ)

เข้านั้นตื่นขึ้นมาพร้อมกับความคิดแรก ซึ่งเป็นความคิดเดียวกันกับความคิดสุดท้ายก่อนฉันจะหลับไหลในเมื่อคืน ความคิดนั้นคือ ฉันจะต้องออกไปโรงพยาบาล ไปทำงาน ไปใช้ชีวิตให้มีความมากที่สุดทั้งต่อตัวเอง ผู้ป่วย และคนรอบข้าง เพราะฉันไม่รู้เลยว่าฉันจะจากโลกใบนี้ไปในวันไหน ทั้งที่วันนี้ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบาย คล้ายจะเป็นไข้ ตามปกติฉันก็คงจะลาป่วย แต่วันนี้ฉันคิดเพียง

ว่ามีคนใช้รอเราอีกเยอะ ถ้าเราพอไหว เราต้องไปช่วยเขาเหล่านั้น มันอาจจะดูเป็นคำพูดหรือความคิดที่เป็นนามธรรม จับต้องไม่ได้ แต่นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในความรู้สึกนึกคิดของฉัน มันเริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่นั้นวันนั้น วันที่น้ำแก้วแม่ของหมอกกลับมาพบฉันอีกครั้งที่โรงพยาบาล

ครั้งหนึ่งฉันเคยได้เขียนบอกเล่าเรื่องราวชีวิตของผู้ป่วยชายวัย 18 ปีคนหนึ่ง นั่นคือหมอกและน้ำแก้ว (แม่ของหมอก) ที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลรามารับติดด้วยโรคมะเร็งปอด ชีวิตของพวกเขาที่เข้ามา ทำให้ความรู้สึกที่ฉันเคยทุกซอกซอกกับความลำบากในอดีตค่อยๆ จางหายไป ... ผู้หญิงที่ถูกสามีทอดทิ้ง ต้องเลี้ยงลูกวัยทารก และเลี้ยงพ่อแม่วัย 90 ปีที่สายตาเลือนรางเพียงลำพัง ซ้ำร้ายเมื่อลูกชายที่น่ารักเติบโตได้ถึงวัย 18 ปี กลับมาป่วยด้วยโรคมะเร็งปอด ข้าวเปล่าและน้ำพริกในถ้วยชามใบเก่าๆ ที่น้ำแก้ว (แม่ของหมอก) กินทุกมื้อทุกวันเป็นเวลาหลายเดือนที่โรงพยาบาล ผ้าเช็ดตัวผืนเล็กๆ เก่าๆ ที่เปียกชื้นจากการถูกใช้หลังอาบนำถูกนำหมกกันความเหน็บหนาวยามค่าคืนที่หลังแผนกฉุกเฉินเมื่อเธอต้องอยู่เฝ้าลูกชายที่โรงพยาบาล น้ำประปาที่เธอต้องนำมาดื่มกินเพียงเพราะความไม่มีเงินและเกรงใจที่จะกดน้ำดื่มฟรีภายในโรงพยาบาลทุกวัน ... เรื่องราวเหล่านี้มันทำให้ฉันไม่เคยรู้สึกทุกข์กับอดีตที่ลำบากของตัวเองอีกเลย เพราะฉันเพิ่งรู้ว่าคนที่ทุกข์กว่าฉันมีอีกมากมายนักและพวกเขาก็สามารถมองหาความสุขเล็กๆ ในชีวิตเพื่อนำมาใช้เป็นพลังงานในการดำเนินชีวิต

เข้านั้น เวลา 08.45 น. ผู้หญิงคนหนึ่งเปิดประตูพร้อมลากถังออกซิเจนเข้ามา ฉันจำเขาได้ “อ้าว! สวัสดีค่ะคุณแม่” ฉันรีบยิ้มต้อนรับและกล่าวทักทาย “เอาถังออกซิเจนมาคืนจ๊ะ” น้ำแก้วตอบ “อ้อ ค่ะ แล้วน้องล่ะคะคุณแม่ รอตรออยู่หรือคะ?” ฉันถาม น้ำแก้วยิ้มกว้างๆ พร้อมค่อยๆ เดินเข้ามาหาฉัน ก่อนที่จะเอื้อมมือมาตอบออกมา แต่ฉันรู้สึกสังเกตเห็นแววตาที่เศร้าแปลกๆ เหมือนรอยยิ้มกว้างๆ เหล่านั้นเป็นรอยยิ้มที่พยายามกลบเกลื่อนความเศร้าบางอย่าง แต่มันก็ยากเกินจะกลบเกลื่อนได้ น้ำแก้วตอบฉันมาว่า “น้องหายไปไหน หายไปไหนไม่รู้จ๊ะ” พร้อมกับยังยิ้มค้างอยู่แบบนั้น ริมฝีปากเริ่มสั่น น้ำตาเริ่มเอ่อขึ้นมา จ้องมองฉันเหมือนมีความอัดอั้นอะไรอย่างเหลือล้น ฉันเข้าใจในความหมายของสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า ฉันจึงจูมือน้ำแก้วพร้อมกับเอ่ยเชิญให้เข้าไปนั่งพูดคุยกันในห้องให้คำปรึกษาของแผนก ซึ่งเป็นห้องที่มีความเป็นส่วนตัวสูง ทันทีที่เดินเข้าไปในห้อง น้ำตาน้ำแก้วก็พร่างพรั่งออกมาอย่างไม่ขาดสาย น้ำแก้วนั่งก้มหน้าน้ำตาไหลริน พร้อมทั้งพูดว่า “หมดแล้ว ชีวิตมันหายไปหมดแล้ว ดวงใจมันหายไปไหน หายไปไหน ไม่มีอีกแล้ว” ฉันค่อยๆ สัมผัสมือน้ำแก้วเบาๆ และกุมมือน้ำแก้วไว้ ฉันให้เวลาน้ำแก้วอยู่กับความรู้สึกเศร้าที่มันลึกซึ้ง พลางบอกน้ำแก้วว่า “ร้องออกมาเถอะค่ะ พยาบาลอยู่ตรงนี้นะคะ....” น้ำแก้วนั่งร้องไห้ด้วยความเจ็บปวดโดยมีฉันนั่งกุมมืออยู่สักพัก

Behind The Scene

เรื่องเล่าเรืพลบ

สุพรรณิการ์ แก้วมณี
งานการพยาบาลป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพ
ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาริบดี

เมื่อน้ำแก้วได้ระบายความเศร้าที่มีอย่างอัดอั้นออกมาทางน้ำตาแล้ว น้ำแก้วก็เล่าให้ฉันฟังว่า

“มันเป็นเรื่องมหัศจรรย์นะจะคุณพยาบาลที่หมอกไม่จากไปเสียตั้งแต่ครั้งนั้น หมอกไม่ยอมเจาะคอเพราะกลัวจะเป็นภาระให้แม่ หมอกก็บอกว่า ไม่น่าเชื่อว่าน้องจะสามารถหายใจได้เอง หลังออกจากโรงพยาบาลเรากลับไปใช้ชีวิตกันที่บ้านนอก เจ้าหมอกเขาไม่ได้ดมออกซิเจนที่คุณพยาบาลให้ไปเลยจะ หมอกใช้ชีวิตได้ตามปกติ แต่อาจจะเหนื่อยง่ายกว่าเดิมบ้าง หมอกอยากบวชให้แม่ บอกว่ารอดตายมาแล้ว อยากบวชทดแทนคุณให้แม่มากที่สุด แต่อายุน้อย อายุ 18 เองจะ เลยได้แต่บวชเณรแทน บวชอยู่ 3 เดือน แล้วก็สึกออกมาช่วยงาน ช่วยแม่ดูแลตายายและช่วยครูที่โรงเรียนเก่าดูแลปั้มน้ำมันเพื่อหาเลี้ยงชีพ ใช้ชีวิตได้เหมือนเดิมเลยจะคุณพยาบาล แต่ผ่านไปได้ปีกว่า จู่ๆ หมอกก็เหนื่อยมาก ต้องไปหาหมอ หมอให้ใส่ท่อช่วยหายใจและนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล หมอบอกว่าก้อนมันใหญ่ขึ้น อาการหมอกหนักมากจะ แต่หมอกไม่ยอมมารักษาที่โรงพยาบาลรามาริบดี หมอกบอกแม่ว่าถ้าไปโรงพยาบาลรามาริบดี แม่จะเฝ้าไม่ได้ ที่โรงพยาบาลบ้านเรา เป็นโรงพยาบาลเล็กๆ แต่มีแม่อยู่ตลอดเวลา น้องอยากอยู่ใกล้แม่ ไม่รู้ว่าครั้งนี้จะตายหรือจะรอด อยากเห็นหน้าแม่ตลอด ขออยู่รักษาตัวที่โรงพยาบาลบ้านเรา ในทุกทุกวัน น้องจะขอให้แม่แอบขึ้นไปนั่งบนเตียงผู้ป่วย แล้วน้องจะค่อยๆ ขยับตัวลงมาอย่างระมัดระวังเพื่อขอนอนหนุนตักแม่ เห็นแล้วก็อดที่จะร้องไห้ไม่ได้ สงสารลูก หมอกเขาเป็นเด็กดี ทำไมต้องมาป่วยแบบนี้”

และในช่วงเวลาที่น้ำแก้วเฝ้าหมอกที่โรงพยาบาล คนแถวบ้านที่ช่วยดูตาและยายก็โทรมาบอกว่า คุณตาไม่สบายมาก เป็นไข้ พาไปส่งโรงพยาบาลอำเภอให้แล้ว หมอบอกติดเชื้อในกระแสเลือด น้ำแก้วจึงต้องเที่ยวไปเที่ยวมาบอ้ยขึ้นเพื่อดูแลทั้งลูกและพ่อของตัวเอง แต่หลังจากนั้นสองวัน พ่อของน้ำแก้วก็เสียชีวิตลง น้ำแก้วกลับไปดูใจพ่อของตัวเองไม่ทัน เพราะช่วงเวลานั้นน้ำแก้วกำลังเฝ้าหมอกอยู่ที่โรงพยาบาลจังหวัด น้ำแก้วต้องเที่ยวไปเที่ยวมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้อาจเฝ้าหมอกได้น้อยลง เพราะต้องจัดการพิธีศพของคุณตาในวันเฝ้า น้ำแก้วรู้สึกเศร้ามาก เพราะเสียใจที่พ่อเสียชีวิตและรู้สึกห่วงหมอกมากเพราะหมอกเลือกจะไม่ไปรักษาที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ เพราะอยากอยู่กับแม่ตลอดเวลา แต่แม่ก็ไม่สามารถอยู่เฝ้าได้ตลอด เพราะต้องมาดูแลงานศพและงานเฝ้าของคุณตา น้ำแก้วบอกต่อว่า ยังไม่ทันได้นำศพขึ้นเมรุ ทางโรงพยาบาลจังหวัดก็โทรมาว่า หมอกอาการแย่มาก ความดันลดต่ำลงมาก ให้แม่รีบไปที่ดูใจที่โรงพยาบาล เวลานั้นแม่สับสนไปหมด นี่กำลังจะส่งร่างของพ่อตัวเองขึ้นเมรุ นั่นก็ลูกกำลังจะขาดใจ เปรียบเหมือนดังพายุกโหมกระหน่ำเข้ามา เปรียบเหมือนฟ้ามีดมัวแทบไม่มีทางออก แต่น้ำแก้วก็จำเป็นต้องตัดสินใจรีบนั่งรถประจำทางไปดูลูก และปล่อยให้คนแถวบ้านช่วยเป็นบริหารจัดการงานเฝ้าพ่อตัวเอง ทันทีที่ไปถึงโรงพยาบาล หมอกเริ่มไม่รู้สึกตัวแล้ว ไม่สามารถโต้ตอบได้ แต่เมื่อน้ำแก้วเข้าไปโอบกอด ไปกระซิบข้างหูว่า “แม่มาแล้วลูก แม่อยู่นี่แล้วลูก เข้มแข็งนะลูก อยู่กับแม่ก่อน ตื่นมาหนุนตักแม่สิลูก” หมอกก็น้ำตาไหลออกมาตลอด แต่ก็ไม่สามารถโต้ตอบได้ น้ำแก้วนั่งกุมมือ ลูกหัว และโอบกอดหมอกได้เพียงไม่ถึงชั่วโมง หมอกก็ค่อยๆ หายใจแผ่วเบา ลงเรื่อยๆ และสิ้นใจในที่สุด น้ำแก้วนั่งอึ้ง น้ำตานองมองลูกสิ้นใจ “ลูกๆ อยู่จากแม่ไปไหนสิลูก อยู่กับแม่ก่อน แม่มาแล้ว แม่อยู่นี่แล้วลูก” น้ำแก้วร้องไห้ปริ่มว่าจะขาดใจ พรางเขยาดัวเรียกลูกอย่างขาดสติ แต่หมอกก็จากน้ำแก้วไปแล้วแบบไม่มีวันกลับมา

“น้ำจะสั ชีวิตคนเรา
มันคงไม่มีทางตัน
ยังงั้นมันต้องไปต่อจนได้”

น้ำแก้ว

น้ำแก้วบอกว่า “มันคือความสุขเสียครั้งยิ่งใหญ่ เกินจะรับไหว ทั้งพ่อทั้งลูกของตัวเองมาด่วนจากไปพร้อมๆ กัน ไม่ทันได้ดูใจพ่อ ไม่ทันได้ส่งพ่อขึ้นสวรรค์ ไม่ได้อยู่เฝ้าศพพ่อ และได้โอบกอดลูกในช่วงเวลาสุดท้าย แต่ลูกก็ไม่สามารถโต้ตอบได้แล้ว ไม่สามารถกอดแม่ได้เหมือนทุกๆ วันที่ผ่านมา “มันหายไปหมดแล้ว ชีวิตและดวงใจ มองไปทางไหนก็หาลูกไม่เจออีกแล้ว” น้ำแก้วนั่งเล่าถึงชีวิตที่เคยมีความสุขกับลูกชายและตายายที่บ้านนอกให้ฉันฟัง น้ำแก้วบอกฉันว่า น้ำมีความสุขมากทั้งที่คนอื่นบอกว่าน้ำควรจะทุกข์ที่ชีวิตมีปัญหาแทบทุกด้าน เหมือนทำเวรทำกรรมแต่ชาติปางก่อนไว้มาก ชีวิตถึงแทบไม่น่าหาความสุขได้เลย แต่น้ำกลับรู้สึกมีความสุขกับสิ่งเล็กๆ ที่น้ำมี แต่วันนี้สิ่งเล็กๆ เหล่านี้ได้หายไปจนไม่เหลืออะไรแล้ว” ฉันปล่อยให้ น้ำแก้วได้พูดระบายความรู้สึกออกมา พร้อมทั้งให้กำลังใจให้น้ำแก้วให้สู้ชีวิตต่อเพื่อคุณยายที่นอนเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน และสู้เพื่อตัวน้ำแก้วเอง “พยาบาลเชื่อว่าดวงวิญญาณของหมอกและคุณตายังคงเฝ้ามองคุณแม่อยู่ พวกเขาคงอยากเห็นน้ำแก้วเข้มแข็ง พวกเขาจะได้หมดห่วง และจะได้ไปเกิดในภพภูมิที่ดี เวลาจะทำให้คุณแม่ดีขึ้น ความทุกข์ทุกอย่างจะค่อยจางหายไปกับเวลา และจะเหลือแต่ภาพแห่งความสุขและความทรงจำที่ดีทั้งหมดอยู่ในใจ”

ฉันและน้ำแก้วใช้เวลาพูดคุยกันราว 3 ชั่วโมง ในที่สุดน้ำแก้วก็บอกฉันว่า “น้ำจะสู้ ชีวิตคนเรานั้นคงไม่มีทางตัน ยังไงมันต้องไปต่อจนได้ น้ำจะรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อครอบครัวที่เหลืออยู่ จะรับผิดชอบชีวิตให้ดีเหมือนที่ผ่านมา แม้ครั้งนี้มองไปทางไหนก็ไม่เห็นลูกอีกแล้ว น้ำจะพยายามยิ้มและเก็บเขาไว้ในใจ ให้เป็นดอกไม้ที่สวยงามในชีวิตน้ำไปตลอด” น้ำแก้วไหว้ฉันอย่างนอบน้อมพร้อมทั้งกล่าวขอบคุณที่ฉันเข้ามาในชีวิต เข้ามาช่วยเหลือเธอและลูกในครั้งที่ลูกเธออนธรรักษาตัวที่โรงพยาบาล เธออวยพรให้ฉันได้รับสิ่งดีดีกลับมาอย่างทวีคูณ ฉันรู้สึกปลื้มใจและตื้นตัน ไม่ใช่กับคำอวยพรเพียงเท่านั้น แต่ฉันตื้นตันที่ฉันเห็นน้ำแก้วพูดว่าจะสู้และพูดให้กำลังใจตัวเองได้ ฉันไม่รู้สึกละเสียเวลาสักนิดเลย แม้ใครจะมองว่า 3 ชั่วโมงที่ฉันรอน้ำแก้วระบายสิ่งต่างออกมามันมากไปหรือเปล่า แต่ฉันรู้สึกว่า ถ้าฉันไม่ฟังเขาแล้วใครจะฟัง ถ้าฉันไม่ให้เวลาน้ำแก้วแล้วเขาจะดีขึ้นได้อย่างไรกับความทุกข์ที่หนักหนาเช่นนั้น ฉันไม่รู้สึกละเหินหนีเลยเพราะฉันได้ทำสิ่งดีๆ ให้กับผู้อื่น ส่งผลให้ฉันรู้สึกมีพลังใจเหลือล้นพร้อมที่จะลุยงานที่เหลือของฉันให้เสร็จทันเวลา ขอขอบคุณน้ำแก้วและหมอกที่ทำให้ฉันรู้สึกว่า โชคดีแค่ไหนที่ฉัน..ทุกข์แค่นี้ ขอขอบคุณที่ทำให้ฉันรู้สึกว่า ใจเล็กๆ ที่ฉันทุ่มเทลงไปมันมีค่ายิ่งใหญ่กับใครอีกหลายคน

“ความทุกข์ทุกอย่าง
จะค่อยจางหายไปกับเวลา
และจะเหลือแต่ภาพแห่งความสุข
และความทรงจำที่ดี
ทั้งหมดอยู่ในใจ”

สุพรรณิการ์ แก้วมณี